

» KULTÚRA ÉS OKTATÁS

NEKI A REND LÉTSZÜKSÉGLET

Megjelenés dátuma: 2009. június 16. 04:29

Szerző: Balla Emőke

Veszprém - Ranolder-díjat kapott Szabó Józsefné, a Csermák Antal Zeneiskola zongoratanára. Meglepődött, nem számított az elismerésre, már hét éve nem tanít, öröm számára, hogy nem felejtették el.

Azt mondja, nem szereti a nagy ünneplést és a cikk se legyen személyes. De milyen portré lehetne arról a kilencvenéves pedagógusról, aki növendékek sokaságát tanította, emberi magatartása, pedagógiai munkája pedig példaadó nemcsak a diákok, de kollégái számára is, és aki nyugdíjazása után még évtizedekig tanított?

Szabó Józsefné Budapesten, a Vakok és Gyengén látók Intézetében végezte tanulmányait, majd a Zeneművészeti Főiskola Tanárképző Karán szerzett zongoratanári oklevelet. Világtalannak született, de zenepedagógusként kiváló munkát végzett.

- Az édesség szeretete vezetett erre a pályára - mondja kedvesen Magdi néni. - Az intézetben már kicsi gyerekként tanultam zongorázni, félévkor hármast kaptam. Azt mondta az igazgató, ha év végére kijavítom a jegyet, kapok egy doboz csokoládét. Kijavítottam és milyen boldog voltam, amikor megkaptam a finomságot!

A Vakok és Gyengén látók Intézetében heten-nyolcan voltak, akiket a tanárok zenetanulásra alkalmasnak találtak.

Már középiskolásként fogadott tanítványokat, később magántanulóként végezte az akadémiát - ahogy ő fogalmaz: vendég hallgatója volt -, otthon, Veszprémben készült, havonta járt konzultációra, vizsgázni.

1942-től tanított a veszprémi Csermák Antal Zeneiskolában; először mint óraadó tanár, majd zongoratanári diplomájának megszerzése után kinevezett tanára lett az iskolának. Vajon egy világtalan ember hogyan olvassa a kottát, hogyan tanulja a darabokat, zeneműveket?

- Pontírású kották vannak, egyik kezemmel olvasom, először a jobb kéz, majd a bal kéz dallamát tanulom meg, aztán össze kell rakni a kettőt. Borzasztó nehéz, embertelen munka. Különösen Bachot tanulni munkaigényes. Tanultam hallás után is darabokat, a tanár előjátssza, abszolút hallásom van.

Amikor a tanításról, a tanítványokról, növendékekről kérdezem, hogyan ellenőrizte az ujjrendet, a tartást, ő a legnagyobb természetességgel válaszol: Azt adtam tovább, amit én is tudtam, csináltam.

Ugyanúgy, mint más tanárok, ő is előjátszotta a növendéknek a darabot, javította az ujjrendet, megfogta és a helyes irányba mozdította a kezét, ha szükség volt rá.

Voltak szülők, akik csaltak, nem őt, de gyerekeiket csapták be azzal, hogy a kottafejek fölé odaírták azok neveit, egyébként nagyon melléállt a város, mondja; hozták a gyerekeket, sok növendéke volt, olyanok is, akik később szintén ezt a pályát választották, zenetanárként jelenleg is a veszprémi zeneiskolában tanítanak. A zongora mellett később elméletet is oktatott, szolfézs-zeneelmélet szakra készítette fel a fiatal tehetségeket.

Szabó Józsefné 1975-ben ment nyugdíjba, de 2002-ig tanított. Kérdezem, zongorázik-e még, hogyan telnek a napjai, egykori növendékei időnként felhívják, a Ranolder-díj kapcsán sokan gratulálnak.

- Zongoráznék szívesen, de nem bírják az ízületeim, nem tudom kinyújtani a csuklóm, nem tudom átfogni az oktávot, sok mindent nem tudok már csinálni.

Az, hogy rend van, számomra létszükséglet. Muszáj rendnek lenni, ha valamit leteszek, annak muszáj ott lenni, különben később nem találnám meg.

Az ember vérévé válik, hogy mindig mindent a helyére rakjon. Ellátom magam, de a családomra, a gyerekeimre is számíthatok.

Kapcsolódó anyagok:

  Aki az emlékekért dalol

veszprém csermák antal zeneiskola